

ZIJN DE BALTISCHE STATEN HET VOLGEND SLACHTOFFER VAN RUSSISCHE EXPANSIE?

Door Victor A.C. Remouchamps Luitenant-kolonel der artillerie b.d.

Militair en politiek analist

Er heerst onder de Baltische bevolking een toenemende angst voor de mogelijke volgende stap van Rusland, Eenvoudigweg het gevolg van een door het Kremlin georkestreerde strategie om de burgers van de drie Baltische staten angst in te boezemen.

In door het Kremlin gecontroleerde en gesubsidieerde televisieprogramma's van "Russia Today" en "Chanel 5" worden propaganda beelden vertoond zoals hier onder afgebeeld, die niets aan duidelijkheid overlaten.

Begeleid door de brallerige grootspraak dat Rusland, een nucleaire mogendheid met het grootste kernwapenarsenaal ter wereld, alles in het werk zal stellen om "de grootheid van Rusland weer terug te krijgen en de volken die gelukkig en tevreden waren onder de vlag van de USSR wederom de bescherming te bieden van de wereldmacht Rusland".

De begeleidende tekst, met op de achtergrond de instrumentale versie van het Russische volkslied is dat "Rusland in staat is om binnen twee uur aan de Baltische kust te staan, Vilnius te bezetten binnen een uur, Kiev binnen twee dagen en Praag binnen een week. Operaties die zullen worden uitgevoerd onder Ruslands nucleaire paraplu, hetgeen een garantie is dat de confrontatie niet zal leiden tot een volgende wereldoorlog(?)."

Volgens het programma is *"Het herwinnen van de Krim en het terug brengen van die Oekraïense provincie onder de vlag van Rusland, is de eerste in een rij van niet-eindigende*

overwinningen, die de wereld zullen tonen hoe gevaarlijk het is om Moskou's gerechtvaardigde wens te bestrijden om de Russische Federatie om te zetten in de Sovjet Unie van de 21ste eeuw"!

En dat allemaal zonder een spoor van schaamte!

Inwoners van de drie Baltische staten en ik als emigré, beginnen, bij het zien van dergelijke beelden en het beluisteren van deze propaganda, dus -begrijpelijk- in toenemende mate zenuwachtig te worden.

Ruslands tot nu toe succesvolle aanval op Oekraïne is voor een groot aantal analisten het sein dat de drie Baltische landjes een voor de hand liggend volgend aanvalsdoel van Putin is.

Het Westen is verdeeld en de Westerse hulp bestaat naast het sturen van dekens en kooktoestelletjes, voornamelijk uit het ventileren van stoer klinkende, doch inhoudsloze kreten waarbij:

- De “verontwaardiging wordt uitgesproken over het ontoelaatbare agressieve optreden anno 2014 van Rusland”. (Rusland heeft vervolgens eveneens “met verontwaardiging gereageerd” en blijft herhalen dat de situatie in Oekraïne een zuiver binnenlandse aangelegenheid is waarbij Rusland op geen enkele manier betrokken is.)
- Het Westen te pas en te onpas laat weten dat “Oekraïne een soevereine natie is en dat haar territoriale integriteit (d.w.z. de huidige aangepaste en internationaal niet geaccepteerde grenzen) moet worden gerespecteerd en de bezetting van de Krim wordt veroordeeld en nooit zal worden erkend”. Uitspraken die door het Kremlin alleen maar met schouderophalen worden aangehoord. Rusland neemt niet eens de moeite om hier serieus op te reageren. Sergej Lavrov, de Minister van Buitenlandse Zaken van de Russische Federatie liet begin 2015 al weten dat de huidige status van de Krim “onomkeerbaar” is!
- De omschrijving van de huidige ontwikkelingen in het oosten van Europa door de Britse minister van defensie; Michael Fallon nl. “ het optreden van Rusland levert een “reëel en ernstig gevaar op voor de stabiliteit in de regio” opnieuw zo’n gespierde en nietszeggende uitspraak is waar Putin alleen maar om moet lachen. Rusland is in het geheel niet geïnteresseerd in een stabiele situatie wanneer dat geen voordelen voor het land oplevert.
- De tot nu toe getroffen economische sancties weliswaar de bevolking en vooral de opkomende middenstand hard zullen treffen, doch voor de leidende elite van schatrijke oligarchen hebben die tot nu toe geen werkelijke pijnlijke gevolgen.

Hoe reëel is die dreiging van Russische inmenging in de Baltische regio? En in welke vorm zal Rusland proberen dat te doen?

Het meest voor de hand liggend is dat Rusland gebruik zal gaan maken van zijn succesvolle concept: “Bescherming van de Russische of Russisch sprekende bevolking tot zelfs buiten de grenzen van Rusland”. Een scenario dat hij met succes in Georgië in 2008, de Krim en het oosten van Oekraïne in 2014 en begin 2015 heeft gebruikt.

Putin 's uitgangspunt is, dat hij het recht heeft om militair in te grijpen om “de rechten en de levens van de etnische Russische minderheden en Russisch sprekenden te beschermen tegen “Nazi sympathisanten”. Deze laatste kwalificatie is er bij de Russen na de Tweede

Wereldoorlog in alle geschiedenisboekjes ingeramd. Iedereen die het niet met de buitenlandse politiek van Rusland eens is, krijgt het etiket: “neonazistisch” opgeplakt.

In algemene zin vertoont dit scenario de volgende stappen.

1. Genereren van een machtsbasis. Een Russische minderheid accentueert in woord en daad zijn ontevredenheid over de legitieme machtshebbers. Argumenten zoals verschillende culturele achtergrond, taal, religie en geschiedenis moeten door media bij herhaling worden geportretteerd.
2. Opbouw van een levensvatbare bewapende structuur met een paramilitair karakter ter bescherming van deze verontruste minderheden.
3. Stapsgewijze en in hoog tempo uitgevoerde uitbreiding en verdieping van een te kleine machtsbasis door het gebruik van intimidatie, propaganda en omkoping. Het verschaffen van Russische paspoorten alsmede voldoende fondsen om een en ander te financieren, is een logisch vervolg.
4. Creëren van een “bedreiging”. De legitieme machthebbers moeten door manipulatie van de realiteit in een kwaad daglicht worden gesteld en protestbijeenkomsten moeten worden georganiseerd. Hardhandige botsingen tussen politie en de demonstranten vormen daarvoor het beste vertrekpunt.
5. Schetsen van een media-gunstig beeld door slachtoffers onder demonstranten, waarbij de verontruste burgers zelf niet zullen schromen die te veroorzaken. Het vergroten van angstgevoelens bij “bedreigde minderheden is het doel dat daarmee moet worden bereikt.
6. Lanceren van de “roep om zelfstandigheid” en “onafhankelijkheid” ter bescherming van de minderheid.
7. Benutten van de media om een beroep te doen op de hulp van “buiten” nl. Rusland en met Rusland en diens doelen sympathiserende naties.

Voordat ik de bruikbaarheid van het boven beschreven scenario voor de Baltische Staten uiteen zet, wil ik de geïnteresseerde lezer eerst schetsen hoe dat scenario is toegepast in de Oekraïne.

Machtsbasis	Er bestond op de Krim al een machtsbasis. Daar waren duizenden Russische militairen en hun familie conform een in 1991 getekende pachtovereenkomst tussen Oekraïne en Rusland gestationeerd. Militairen die hoofdzakelijk ingedeeld waren bij de Russische Zwarte Zeevloot, maar ook bij eenheden van land- en luchtstrijdkrachten. Het in het leven roepen van een paramilitaire zelfverdedigingsorganisatie was dus niet direct noodzakelijk.
Paramilitaire bewapende structuur.	In Oost-Oekraïne (Charkiv-, Luhansk-, Zaporisja- Cherson- en Donetsk oblasten/provincies) was en is bijna de helft van de bevolking Russische gezind en georiënteerd. In de Donetsk en Luhansk provincies groeiden burgerwachten uit tot paramilitaire organisaties. Proxy strijdmachten waardoor de zelf uitgeroepen machtshebbers in die provincies zich sterk genoeg voelden om de gebieden uit te roepen tot LPR (Luhansk Peoples Republic) en DPR (Donetsk Peoples Republic). Pogingen in Charkiv en Mariupol soortgelijke gewapende

	structuren op te zetten, mislukten door snel optreden van eenheden van het Oekraïense Ministerie van Binnenlandse Zaken.
Media invloed	Russische media hebben zich niet onbetuigd gelaten bij het stimuleren van angst bij de lokale bevolking. Berichtgeving dat het omver werpen van de Russisch gezinde Janukovitch regering ongetwijfeld zou worden afgereageerd op de Russisch talige bevolking was daarvoor een belangrijke hefboom. Hoe eerder die dreiging van de “Fascistische, door oligarchen geleide en door de CIA georkestreerde junta” zou worden afgewend, des te beter het voor dat bedreigde deel van de bevolking zou zijn
Hulp van “buiten”	De Russisch georiënteerde media manipuleerde de angst van de “bedreigde” bevolking en benadrukte voortdurend dat afsplitsing van Oekraïne en bescherming zoeken onder de veiligheidsparaplu van Rusland de beste bescherming, was en is. Historische argumenten werden ook in de strijd geworpen. Met voorbeelden werd onderstreept dat legitieme leiders geen feitelijke macht meer hadden omdat het bestaansrecht van dat land in twijfel wordt getrokken

Zouden nu in de toekomst deze hierboven omschreven ontwikkelingen ook in de drie Baltische mogelijk zijn? Ik zal proberen om per land een korte analyse te geven.

Litouwen

Een scenario zoals in Oekraïne gaat moeilijk op voor Litouwen. Etnische Russen maken slechts voor 5 tot 6 procent deel uit van de Litouwse bevolking. Deze groep heeft dezelfde rechten als de etnische Litouwers, terwijl het percentage werkelijk Russische inwoners ongeveer 0.3 procent bedraagt. Er bestaan in Litouwen alleen etnische spanningen bij de Pools sprekende Litouwers¹.

Hoewel in Vilnius bij de gemeenteraadsverkiezingen op 1 maart politieke partijen die de Poolse en Russische minderheden vertegenwoordigen, hebben samengewerkt en daardoor zijn uitgegroeid tot de op één na grootste belangengroep in de gemeenteraad van Vilnius, laat diens partijprogramma zich op geen enkele manier uit over een pro-Russische gezindheid.

Rusland zal dus in Litouwen moeite hebben met het toepassen van het “beschermings-scenario” zoals in de Krim en het oosten van de Oekraïne succesvol is toegepast. Er bestaat anno 2015 in Litouwen nauwelijks een machtsbasis die een groep van “bedreigde Russische minderheden” reflecteert.

Estland

De situatie in Estland is echter veel kwetsbaarder. Daar is wel degelijk een substantiële machtsbasis voor een beschermingsscenario aanwezig. Een kwart van de Estlandse bevolking is etnisch Russisch waarvan 90.000 mensen zelfs een Russisch paspoort hebben. Bovendien zijn naast deze groep nog ongeveer 85.000 inwoners die , hoewel ze wel aan

gemeenteraadsverkiezingen kunnen deelnemen, nog steeds zeer beperkte burgerrechten hebben. In het verleden zijn er al spanningen geweest die tot gewelddadigheden hebben geleid.

In 2007 was de verwijdering van het omstreden oorlogsmonument uit het centrum van de Estlandse hoofdstad Tallinn, aanleiding voor hevige rellen in de stad. De Russische minderheid in Estland reageerde woedend op het besluit. Ook Moskou was boos. President Vladimir Putin sprak zijn afkeuring uit over de beslissing het oorlogsmonument te verplaatsen en de Russische minister van Buitenlandse Zaken Sergej Lavrov zei zelfs “ernstige diplomatieke stappen” te overwegen. Bij rellen viel één dode en raakten ruim 150 mensen gewond. Het monument; de Bronzen Soldaat, dateert van 1948 en is opgericht om de bevrijding van de Estlandse bevolking door het Sovjetleger te herdenken. Voorstanders zien het als eerbetoon aan de Sovjetsoldaten die de nazi's verjaagden, maar veel inwoners van Estland zien het monument juist als symbool voor de sovjetonderdrukking. Deze laatste groep wordt door de Russische media omschreven als “Neonazistisch”. Die rellen werden overigens begeleid door een massale cyber-aanval op de servers van Estlandse regeringsinstanties. Na een zorgvuldige analyse, verklaarde de minister van Defensie; Jaak Aviksoo openlijk, dat de aanval door Russische servers was veroorzaakt.

Recentelijk traden er opnieuw spanningen op toen de Russen een Estlandse grenswacht op verdenking van spionage arresteerden,. De arrestatie vond plaats op Estlands grondgebied en wordt door de regering beschouwd als kidnapping.

Er is in Estland wel degelijk een machtsbasis die gebruikt kan worden om een “beschermingsscenario” te ontwikkelen.

Letland

Letland is het kwetsbaarst. Het percentage etnische Russen bedraagt net als in Estland circa 26%. Het percentage mensen zonder burgerrechten is in Letland drie keer zo groot dan in Estland. In 2014 bedroeg dat ongeveer 250.000 mensen. Deze groep heeft geen recht op deelname aan gemeenteraad- of nationale verkiezingen.

Putin heeft al verschillende keren laten doorschemeren dat Letland nimmer een echte staat is geweest doch altijd deel heeft uitgemaakt van Rusland. Een argument dat ook in de Russische propaganda over Oekraïne wordt gebruikt. Na de annexatie van de Krim bezocht de Russische voorzitter van de werkgroep mensenrechten - Konstantin Dolgov - namens het

Russische Ministerie van Buitenlandse Zaken, de hoofdstad Riga. Hij hield op 13 september 2014 een redevoering voor een voornamelijk Russisch georiënteerd publiek en benadrukte in die toespraak dat Letland zich schuldig maakte aan onderdrukking van Russische burgers en de regering bevorderde het Nazisme. Hij waarschuwde openlijk voor “ver-rijkende consequenties”! Ook Putin heeft zich herhaaldelijk in die zin uitgelaten en Letland beschuldigd van “openlijke uitingen van neo nazisme”.

Er zijn geruchten dat Russische agitators actief zijn in de meest oostelijke provincie van Estland: Latgale, een Letlandse provincie die voornamelijk door etnische Russen wordt bevolkt. Solvita Āboltiņa; voorzitter van het veiligheidscomité van het parlement van Letland heeft onlangs verklaard dat er meer dan 100 NGO's actief zijn in Letland. Organisaties door Rusland gefinancierd die niet zijn “geïnteresseerd in de cultuur en de tradities

van de Letlandse minderheden” zoals zij het zeer diplomatiek uitdrukte.

Bij de laatste parlementsverkiezingen in 2011 heeft de Saskaņas Centrs (Harmonie Centrum), een partij die vooral kiezers trekt uit de Russische minderheid in Letland, de verkiezingen gewonnen en 29,2 procent van de stemmen behaald.

Kortom, zowel in Estland als Letland is de kans op een Krim-scenario het grootst. Die kans is aanzienlijk kleiner in Litouwen omdat in dat land nauwelijks voorwaarden aanwezig zijn om een dergelijk scenario te doen slagen. Omdat in alle Baltische landen de door de Russische staat gecontroleerde televisie en radiostations (zoals Russia Today/RT en Chanel 5), voornaamste bronnen van informatie zijn voor de Russisch gezinde en Russisch sprekende bevolking, is de kans groot dat eenzelfde scenario als in de Krim door dat deel van de bevolking zonder meer zal worden geaccepteerd. Russische gecontroleerde zenders zullen de overheid beschuldigen dat de Russischtalige of Russisch gezinde bevolking wordt bedreigd en dat er in die landen een heropleving van het neonazisme plaatsvindt. Dezelfde tactiek is met succes toegepast bij de invasie van de Krim afgelopen jaar, en bij de bezetting van de Georgische provincies Abchazië, en Zuid Ossetië in 2008.

Hoewel de potentie voor een Krim scenario in Estland en vooral in Letland zeker aanwezig is, moeten echter nog heel wat hindernissen gepasseerd en opgeruimd worden.

De eerste hindernis vormt het lidmaatschap van NATO en EU. Alle ingezetenen van de drie landen kunnen in het gehele Schengengebied vrij reizen, wonen en werken terwijl mensen zonder een paspoort alsmede Russische ingezetenen slechts 90 dagen per half jaar van deze voorrechten gebruik mogen maken. De harde feiten bevestigen dat wonen en werken buiten de grenzen van Estland aantrekkelijk is blijkt uit het volgende

- Op 1 januari 2015 werken 4.409 Estlanders in Rusland. Terwijl ongeveer tien keer zo veel Estlanders binnen de EU werkzaam zijn (44.142). Werken binnen Europa is o.m. door de hogere salarissen veel interessanter dan bij de oosterburen. Het argument dat er

voordelen verbonden zijn aan het “terugkeren in de moederschoot van Rusland is voor Estlanders ongeloofwaardig en dus onbruikbaar.

- Binnen Baltische landen heeft een fenomeen als de “Maidan” revolutie weinig kans. Er bestaat in alle drie staten geen enkele behoefte om zich te verzetten tegen besluiten genomen door de regering, Bij het ontbreken van dit fenomeen, wordt het voor Rusland buitengewoon moeilijk om het argument te gebruiken dat een belangrijk deel van de bevolking de politiek van de regering niet steunt en door die houding onderdrukt wordt.
- De Russische elite is gebaat bij stabiliteit in de Baltische regio. Op Riga’s banken was in juni vorig jaar door Letlandse bedrijven en particulieren ongeveer € 10,4 miljard ondergebracht. Daarnaast hebben buitenlandse investeerders **waarvan het gros afkomstig was uit Rusland**.iets meer dan € 9.7 miljard in Riga op de bank gezet van, De Russische elite wil onrust vermijden om te voorkomen dat hun tegoeden worden geconfisqueerd.

De tweede hindernis is het verschil in het karakter van de machtsbasis. Op de Krim vormden Russische militairen en hun achterban de kern van de machtsbasis en kon zonder meer worden gerekend op de loyaliteit van deze groep. In de provincies van Oost-Oekraïne bestaat die machtsbasis voornamelijk uit mensen die meer dan zestig jaar werkzaam waren in het industriële hart van de Sovjet Unie en die daar een boven-modale boterham mee verdienden. Een situatie die na 1991 drastisch veranderde doordat de werkers in de zware industrie in toenemende mate in de bron van hun bestaan werden bedreigd. De “schuld” van die situatie werd bij de bewindvoerders van Kiev gelegd waarbij met nostalgisch argumenten werd gewezen op de betrekkelijke welvaart uit de tijd van de USSR waarin de salarissen beduidend hoger waren dan in de rest van de Sovjet Unie, studiefaciliteiten gratis, huizen vrij van lasten en het pensioen gegarandeerd was. Allerlei voordelen die door het opschuiven richting “welvaarstaat Europa” duidelijk in gevaar kwamen.

Als de publieke deelname aan demonstraties en steunbetuigingen voor Ruslands optreden als graadmeter gebruikt wordt, zijn de Russische gezinde groepen in Estland en Letland nu nog slecht georganiseerd en matig geïnteresseerd. Een loyale (Russisch) gezagsgetrouwe minderheid zoals op de Krim is in alle Baltische landen afwezig. Hun loyaliteit is voornamelijk op nostalgische argumenten gebaseerd en wordt niet ondersteund door in de landen gelegerde militaire eenheden. Direct na het uiteenvallen van WP en Sovjet Unie zijn alle militairen en voorraden weggehaald uit de Baltische staten. Bovendien bezitten de Baltische staten een beperkt militair vermogen en dito voorraden². Het argument dat “opstandelingen” of “separatisten” gebruik zouden kunnen maken van in beslag genomen militaire voorraden als in de Donetz, Luhansk of de Krim, is dus op zijn zachts gezegd, belachelijk!

Het grootste gevaar voor de Baltische staten is destabilisatie. Rusland zal er alles aan doen om de samenwerking tussen de drie landen te verstoren en te verbreken. Daarbij zal Rusland zijn aandacht richten op de zwakste schakel van het trio: Letland, dat ook nog de buitengewoon aantrekkelijke ijsvrije haven Riga heeft. Nummer twee op de kandidatenlijst zal vervolgens Estland zijn en Litouwen zal bij gebrek aan Baltische solidariteit vanzelf als een rijpe appel in de Russische mand vallen. Dat Rusland voor dit scenario op korte termijn geen militaire middelen zal gebruiken, ligt voor de hand. De drie landen zijn lid van de

NATO, **maar dat hoeft niet voor eeuwig te zijn**. Rusland heeft een lange adem en denkt niet in kortstondige avonturen, maar op de lange termijn.

De kans op militaire avonturen op de korte termijn, is overigens op dit moment niet erg groot. Alle drie landen hebben intussen NATO troepen op hun grondgebied en er zijn al besluiten genomen om in alle drie staten vooruitgeschoven militaire hoofdkwartieren te vestigen. Militair optreden, onder welke dekmantel dan ook, zou een militair antwoord van de NATO kunnen opleveren³.

Hoewel op een dreigende Russische greep naar (een van) de Baltische staten nog niet groot is, kunnen de drie landen wel rijp gemaakt worden voor een dergelijke dreiging. Daarbij kan het Kremlin met succes diverse instrumenten uit zijn toolbox toe passen zoals hybride oorlogsvoering in de vorm van massieve media propaganda en inzet van informatie-oorlogsvoering. (cyber warfare). Leveranties van Russisch aardgas is een tweede instrument. Alle drie Baltische landen zijn bijna volledig afhankelijk van Russisch gas⁴. Een derde instrument is het (financieel) steunen van en versterken van politieke groeperingen die kritisch staan tegenover de EU en NATO. Dat is onlangs gebeurd in Estland, waar de oppositiepartij die aansluiting zocht bij Rusland, op het nippertje door de conservatieve partij van Taavoi Roivas werd verslagen⁵

In dat licht bezien is samenwerking van de drie Baltische staten van groot belang. Op economisch, politiek, en militair gebied. Op economisch gebied heeft die samenwerking door het gezamenlijke energiebeleid al handen en voeten gekregen. De controverse in Oekraïne heeft in elk geval gezorgd voor een versterking van de politieke samenwerking. De drie landen hebben begrepen dat alleen een sterke politieke samenwerking de overlevingskans biedt op een positie in de West-Europese democratische gemeenschap. Tot die tijd zullen de drie landen voorlopig moeten investeren in:

- Het versterken van hun economische en politieke samenwerking.
- Het verzamelen en verspreiden van zo betrouwbaar mogelijke “Intelligence”.
- Het realiseren van een betrouwbare communicatiestructuur. Nadrukkelijk allereerst onderling, maar uiteraard ook met de EU en met NATO.
- Het formeren van een “Baltische brigade.” Omdat de landen niet de militaire capaciteiten hebben om zich met succes tegen een binnenvallend Rusland te verzetten, en ze voor hun verdediging moeten kunnen rekenen op hun NATO lidmaatschap. In de aanloopfase van een dergelijk scenario zullen ze in ieder geval tijdwinst moeten boeken door de aanvallers zo veel mogelijk te vertragen.
- Het voorkomen en neutraliseren van “spontaan optredende lokale onrusten” en Russische propaganda. Het oprichten en doen vestigen van Russischtalige en Westers-georiënteerde televisiestations die tegengas geven aan eenzijdige voorlichting van RT en Chanel 5.

De dreiging is voorshands nog virtueel en niet fysiek. Maar de signalen dat er een verschuiving op handen is, zijn echter onverbloemd herkenbaar. Het is dan ook zaak dat Westerse structuren en vooral politici niet weggijken voor dat naderende gevaar en zich in slaap laten sussen door de ongeloofwaardige tekst “dat het wel zo’n vaart niet zal lopen”.

-
- ¹ Een deel van Litouwen, inbegrepen Vilnius maakt van 1921-1939 deel uit van Polen. Veel inwoners van voornamelijk in de regio Vilnius zijn heden ten dage nog Pools sprekend
- ² Het leger van Estland bezit 376 artillerievuurmonden en geen tanks. Letland heeft 76 vuurmonden en drie antieke T-55's voor trainingsdoeleinden. Litouwen heeft 48 vuurmonden en geen tanks. Geen van de drie landen bezit een luchtmacht of marine van belang.
- ³ Die troepen zijn echter nog niet aanwezig op het grondgebied van de drie landen en de plaatsing van vooruitgeschoven hoofdkwartieren staat alleen nog op papier staat. De met veel geluid aangekondigde "Rapid Reaction Force van NATO" is nog in opbouw en de ervaring leert dat delen van een dergelijke multinationale nauwelijks inter-operabele strijdmacht op zijn vroegst pas in 2017 operationeel kunnen zijn.
- ⁴ Hoewel Litouwen in januari 2015 zijn eigen gasterminal heeft gebouwd dat jaarlijks drie miljard kubieke meter gas kan verwerken en daarmee tot 95 % van de aardgasbehoefte van de drie landen kan voorzien.
- ⁵ De Centrumpartij is de tweede partij geworden met 21 procent van de stemmen. De partij is in tegenstelling tot de conservatieve Hervormingspartij voorstander van nauwere banden met Rusland.